

MOJA

PRVA
LEKTURA

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

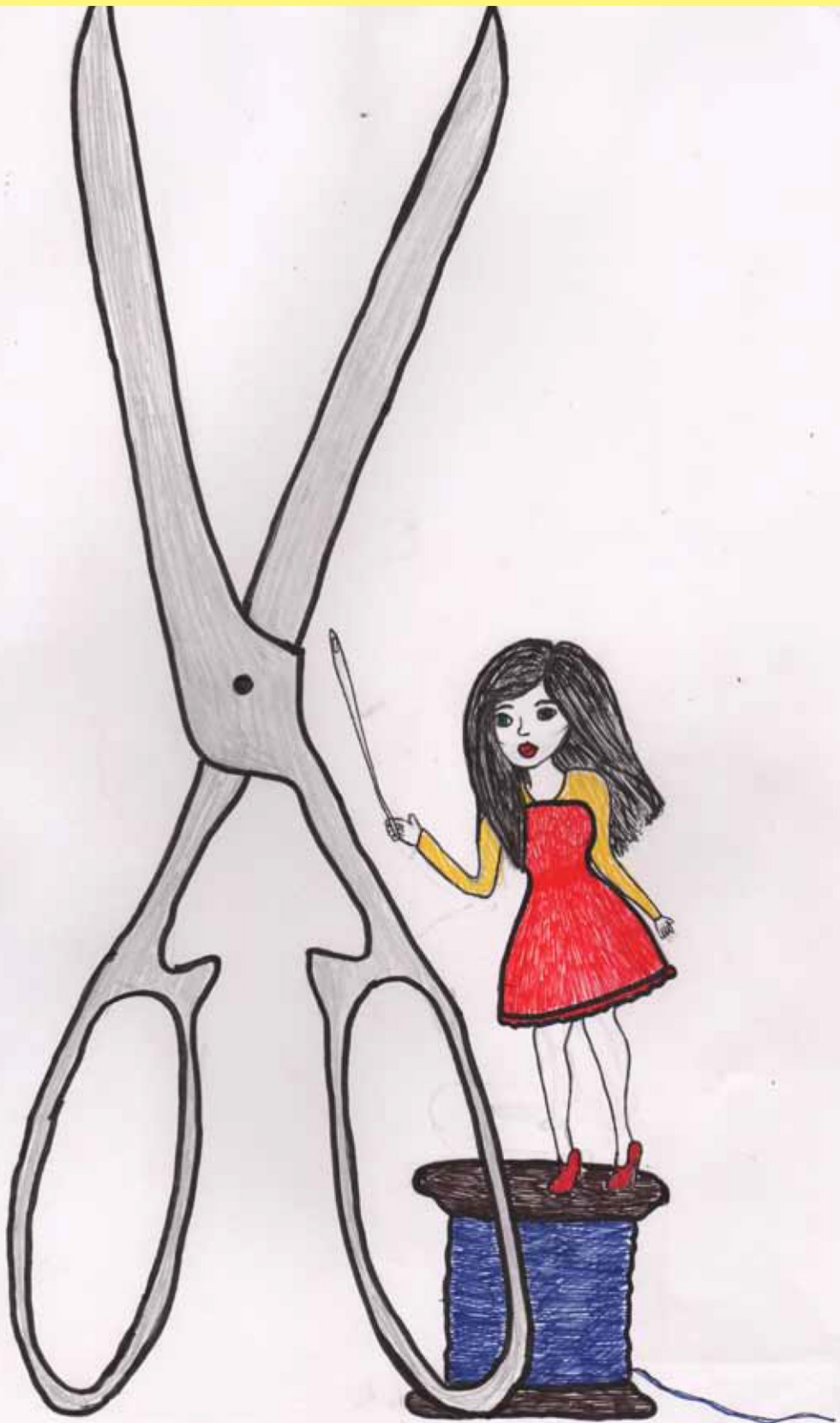
Nika Fridauer, 6. A

Kaja Siebenraich, 9. A

MOJA
PRÁVNÍČKA

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ 2014

Damiana Pajnkiher, Sara Gregorec, 9. A

UVOD

Knjige so glavni vir našega znanja. V njih so zbrani spomini, vera, modrost, pesništvo, etika, filozofija, zgodovina in znanost. Knjige ne škodujejo nikomur, niso ne zakon, ne obsodba. Imajo pa toliko večjo vrednost, če jih ustvarjamo sami. In tudi mi smo jo ponovno ustvarili - novo spletno knjigo pravljič, seveda. Tudi letos je zelo bogata s čudovitimi literarnimi in likovnimi mojstrovlinami naših otrok.

V okviru projekta bralna pismenost in v mesecu aprilu - mesecu knjige so na naši šoli potekale številne dejavnosti, povezane z literarnim ustvarjanjem in likovnim poustvarjanjem del. Nekateri so v šolo povabili babice, mamice in druge, ki so otrokom brali pravljičice in se ob tem neznansko zabavali. Učenci so pisali o svojih najljubših knjigah. Seveda smo ob tem zaključili še bralno značko, ki je na šoli zelo množična. Ob zaključku le te so si mlajši učenci ogledali lutkovno predstavo Pikec Ježek in Gasilko Jež, v kateri so skozi niz hudomušnih dogodivščin spoznali, kako se obnašati v primeru naravnih in drugih nesreč, kako se le teh obvarovati in koga poklicati na pomoč. Starejši učenci pa so si ogledali muzikal Alica išče pot domov, v izvedbi OŠ Videm.

Učenci so seveda tudi skozi vse leto pridno obiskovali šolsko knjižnico in mladinski oddelek splošne knjižnice Ivana Potrča Ptuj. Tam nas je kot zmeraj toplo sprejela pravljičarka Liljana Klemenčič, s katero vedno zelo dobro sodelujemo in nam je v njeni družbi zelo lepo. V šoli so nastajale likovne in literarne razstave v knjižnici in drugih prostorih šole, učenci so se pomerjali v literarnih ugankah in še v čem. To in še veliko drugega smo počeli.

In ob vsem tem so nastale tudi vaše pravljičice in ilustracije, spoštovani učenci. Tudi letos ste jih pridno prinašali. Vse sem zbrala in uredila, grafično jih je oblikoval naš računalničar Peter Majcen, likovni izdelki pa so nastali pod mentorstvom učiteljic 1. VIO in likovne pedagoginje Leonide Kralj. Vsem sodelujočim iskrena hvala, še posebej pa vam, dragi mladi likovni in literarni ustvarjalci, saj brez vas spletna knjiga MOJA PRAVLJICA 2014 ne bi nastala.

Knjižničarka Alenka Kandrič

KAZALO

UVOD	5
RDEČA KAPICA IN MATEJKA	8
MODERNAPRAVLJICA: OSTRŽKICA	8
DEKLICAZALA	11
ŽIVALI V PRIHODNOSTI	11
CESARIČINNOVIKLOBUK	12
RESENUČITELJ	12
RIBIČINPOVODNIMOŽ	14
PIŠČANČEK V LUPINICI	17
MIŠKAPIŠKA	17
ZABAVANAGRADU	17
ŠIVILJAKATJA	17
STAROPRAVILO	18
ZAJČEKZMAJČEK	18
ČUDEŽNI SVET	18
POTOVANJEMALEČEBELICE	21
SLAVENKROJAČ	22
ČEVLJAR	22
SPREMENIL SEM SE V	25
SPREMENILA SEM SE V	25
PTUJSKI ZMAJ JANEZ VELIKI	25
ČEVLJAR	26
THE LONELY MAN	26
(A short story)	26
6 LITTLE EGGS	30
CARPENTER'S DAUGHTER	32
THE LONELY FARMER	35

RDEČA KAPICA IN MATEJKA

Nekoč je živela deklica z imenom Rdeča kapica. Nekega dne jo je mama poslala k babici, da bi ji odnesla sadje.

Nato je odšla proti gozdu in srečala dekle Matejko, ki je hodilo po gozdu. Spoznali sta se in takoj postali prijateljici. Nato sta se skupaj odpravili do babice. A, joj, prejoj, tam sta srečali volka namesto nje. Prestrašili sta se in zbežali. Hudo sta se bali za babico. V strahu sta tekli vse do doma in o dogodku povedali mami. Tudi mama se je zelo prestrašila. Takoj je poklicala lovca, ki se je takoj napotil v babičino hišo in volka ustrelil in s tem rešil babico. Deklici, ki sta med tem časom že prihiteli nazaj, sta dali babici sadje in še malo ostali pri njej, nato pa skupaj odšli nazaj proti domu Rdeče kapice.

Ker je bila Matejka sirota, sta jo mama in Rdeča kapica povabili, da bi prišla živeti k njima. Tako je tudi storila in skupaj so živele veselo in srečno do konca svojih dni.

Sara Gmajner Primc, 5. B

MODERNA PRAVLJICA: OSTRŽKICA

Vneki tovarni so izdelovali lesene lutke. Izdelovali so tudi majhne lesene fantovske lutke. Nekega dne pa je ena lesena lutka oživila. Vstala je in odhitela ven. Na sebi je opazila napis Ostržkica. Tako ji je bilo torej ime.

Zunaj je srečala kobilico. To je bila pametna kobilica! Ime ji je bilo Modrec. Pravzaprav je bil to fant kobilica. Lahko bi mu torej rekli kobilec. Tako sta se Modrec in Ostržkica odpravila na pot. Prišla sta do tržnice, kjer si je Ostržkica iz stojnice vzela jabolko. Prihitel je človek, ki jih je prodajal. Zelo se je jezil, saj je Ostržkica trdila, da jabolka ni vzela. A takrat se je zgodilo nekaj nepredvidljivega. Zrasel ji je nos! Vrnila je jabolko, a nos je ostal isti.

Z Modrecem sta se odpravila naprej proti gozdu. Tam sta srečala kravo. Rekla sta: »Krava odidi. To je namreč moderna pravljica, ne pa priročnik o kravah!« In krava je odšla.

Čez nekaj časa sta z modrecem prispela do velike hiše v obliki rojstnodnevne torte. Vstopila sta in srečala vilo, ki je poznala Ostržkičin problem. Podala ji je šilček in ji naročila, naj si ošili nos. Ta šilček je deloval na enak način kot vsak šilček, le da si ga moral vrteti v levo in ne v desno. Ostržkica je vrtela šilček v levo in nos se ji je zmanjšal.

Tako je bila njena težava rešena in to so vsi proslavili. Ona pa si je zadala, da nikoli več ne bo česa ukradla.

Lucija Kokot, 5. B

Darma Fenos, 1. A

Ela Holc, 1. B

Darvin Vauda Benčevič, 3. B

DEKLICA ZALA

V moderni dobi je živela deklica z imenom Zala. Rada je imela nove stvari. Najrajši je imela živali nove in moderne vrste. Ko je Zala prišla domov, je povedala mami, da ima bolezen, ki se ji reče DOLGČAS.

Da bi jo mama ozdravila, jo je napotila v gozd iskat modernih živali. A Zali se to ni ljubilo. Veliko raje bi šla v mesto. Mama ji je dovolila, vendar je zahtevala, naj se lepše obleče. Zala se je preoblekla in se odpravila v mesto. Ko je Zala nekaj časa hodila, je srečala deklico, ki ji je zaupala, da so doma tako bogati, da jim je počila hiša. Ker se je to zgodilo, so se zdaj preselili v novo, moderno hišo. Zalo je zanimalo, kaj deklica počne v mestu. Povedala ji je, da ni vedela, kaj bi počela, pa se je zato odpravila v mesto. Zala je pojasnila, da se je njej zgodilo tudi to. Deklica ji je zaupala, da ji je ime Maja. Tudi Zala je njej povedala svoje ime, nato sta se šli skupaj sprehajati po mestu. Po nekem času srečata neznano žival, ki ju ogovori in jima pove, da je on gospod Moder. »Kličejo me Moder Miha, ker mi je Miha namreč ime. Nato ju je povabil, da jima pokaže predor do moderne pravljičnice. Deklici sta bili takoj za to. Skupaj so šli pod most. Deklici sta bili zelo začudeni, ko je Moder Miha izrekel besede: Moderna dežela, hitro, oj hitro, odpri se!« Ko je to povedal, se je odprl portal in odšli so skozi. V deželi, v katero so vstopili je bilo vse digitalno pa še pol iz starih časov. Deklici sta bili navdušeni: »To je najboljša dežela na svetu!«

Od takrat sta skoraj vsak dan skupaj z Modrim Mihom odšli v moderno deželo, kjer so se jim dogajale naj pravljične stvari. Postali so najboljši prijatelji.

Ana Vindiš, 5. B

ŽIVALI V PRIHODNOSTI

Nekoč je živel deček po imenu Joža, ki je znal izdelovati najrazličnejše izume.

Nekega dne je šel na stranišče v najnovejšo hiško. Na poti nazaj so ga ustavili varnostniki in ga vrgli v slepo ulico. Nekaj časa je taval, nato pa zagledal prve kovinske dele. Iz njih je sestavil teleporter in časovni stroj. Najprej se je odpravil v prihodnost. Ko se je vrnil nazaj, je ustvaril telefon, ki ima okus po arašidovem maslu, z rokami in nogami in še z robotskimi možgani. Povedal je, da je to telefon za živali. Za tem je naredil še šolo, računalnik, celo policijsko postajo. In to vse za živali. Napravil je celo napravo, s katero se ljudje lahko pogovarjajo z živalmi. Zdaj je imel vsak človek po novem svojega ljubljjenčka. Čez četrto stoletje je naredil še planet Živalko. Najbrž ni potrebno posebej poudarjati, komu je bil namenjen. Živalim, seveda. Ker je bil na tem planetu zrak zelo čist, so se vsak s svojim teleporterjem, ki jih je seveda naredil Joža, teleportirali iz Zemlje na planet Živalko.

Joža so vsi častili, še posebej živali, saj so bile te na Živalkotu veliko pametnejše od ljudi.

Matija Bojnec, 5. B

CESARIČIN NOVI KLOBUK

Nekoč je živila cesarica, ki je imela zelo rada klobučke. Imela je modre, rdeče, rumene... Skratka vseh barv. Celo svilene, spletene, lesketajoče...

Nekega dne pa je na sprehodu po mestu s svojim najnovejšim čokoladnim klobukom srečala tri sleparje, ki naj bi bili najboljši, najbolj cenjeni izdelovalci klobukov. Cesarica jih je takoj povabila v njeno izdelovalnico klobukov. Že takoj so začeli s šivanjem klobuka. Delavci so prinašali kupe in kupe blaga pa je bilo še zmeraj premalo. Sleparji so si blago jemali za nadaljnjo prodajo. Na koncu so sešili takšen klobuk, ki je bil podoben vreči in je bil tako majhen in skoraj neopazen. Še miška bi si ga težko poveznila na glavo. Sleparji pa so cesarici dejali, da je takšen zdaj najbolj moderen. Cesarica je mislila, da imajo prav in jih za delo nagradila kar s tremi tonami zlata. Služabnikom je naročila, naj pripravijo voz, da svoj najmodernejši klobuk pokaže tudi meščanom. Lepo se je uredila. Na glavo si je poveznila klobuček, ki ga je komaj prijela, tako majhen je bil. Povzpela se je na voz, ki se je skupaj z njo odpeljal. Vsi so ga hvalili, saj niso upali ugovarjati cesarici, ki je trdila, da ima najmodernejši klobuk. A neka punčka v množici je zaklicala: »Saj to ni noben klobuk! To je le kos blaga, ki visi s cesaričine glave!«

Takrat so se opogumili tudi ostali in začeli kričati: »Otrok ima prav! Otrok ima prav!« Ko je cesarica spoznala prevaro, jo je postalo sram. A tega ni hotela pokazati pred ljudstvom. S ponosno dvignjeno glavo se je peljala naprej, kakor da na glavi nosi najmodernejši klobuček na vsem širnem svetu.

Asja Katarina Mogu, 5. B

RESEN UČITELJ

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi gorami, je živel zelo resen človek. Ime mu je bilo Janez. Ni vedel, kaj bi bil po poklicu. Odločil se je, da bo učitelj.

Tako je začel učiti na neki šoli. Ta šola je bila vesela, razigrana, polna smeha, on pa je bil preveč resen. Zato so ga kmalu odpustili. Ostal je brez službe in povrh vsega še brez stanovanja. Hodil je po vasi in srečal čarovnico. Ta ga je vprašala, če je sam. »Tako je,« je rekel Janez. Ker je bil tudi lačen, mu je čarovnica dala jabolko. A to je bilo strupeno jabolko. Takoj, ko ga je Janez pojedel, je trdno zaspal. Tako je čarovnica odšla domov, s seboj pa je vzela Janeza, ki si ga je oprtala na rame. Doma je imela na štedilniku lonec, v katerem je voda že močno vrela. Vanj je dala korenje, solato, čebulo, krompir in še sol. Na koncu je v krop vrgla še Janeza in z veliko kuhalnice je vse dobro premešala. Janez se je na vse kriplje boril, a na koncu ni mogel več zdržati in kazalo je, da je umrl. Tako je čarovnica brezskrbno zapustila koč in se odpravila v mesto, da še koga ujame. A Janez se je le pretvarjal, da se je utopil. Zlezal je iz velikega lonca. Odprl si je vrata in odšel. Ko se je čarovnica vrnila, ni našla nikogar. Zelo se je razjezila in jezna odhitela proti mestu, da najde Janeza.

Neja Gajzer, 1. B

Evan Ljubec, 2. B

Vsepovsod je pogledala, razen na staro drevo, kjer je bil Janez. Ker ga ni našla, je besna odšla domov. Ravno takrat pa je na isto drevo hotela splezati neka punčka. Janez jo je zagledal in sprva mu njeno početje ni bilo prav nič všeč. A ko je skočil iz drevesa, je pred njim stala najlepša, razigrana in vesela deklica na svetu. Takoj se je zaljubil vanjo. Tudi ona se je zaljubila vanj.

Kmalu sta se poročila in srečno sta živela do konca svojih dni. In ker je bila tudi ona učiteljica, sta skupaj odprla svojo šolo, ki je postala ena najbolj uspešnih šol daleč naokrog. Če boste zelo pozorni, jo boste za devetimi gorami tudi ugledali.

Nika Milošič, 3. A

RIBIČ IN POVODNI MOŽ

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami živel mož po imenu Blaž in bil je zelo reven. Po poklicu je bil ribič in delal je v tuji deželi. Vsak dan je lovil ribe in jih čistil. A premnogokrat se je zgodilo, da ni dovolj ulovil.

Nekega jutra se je spet odpravil v službo. Prinesel si je ribiško palico in leseni stol. Potem, ko je ulovil sedem rib, je zaslišal glas, ki je govoril: »O, ta človek je zelo priden. Rad bi ga spoznal.« Blaž se je ustrašil in zavpil: »Kdo je?« »Ali misliš mene?« je vprašal gospod s plavutmi in klobukom zelene barve. Bil je namreč pravi povodni mož. »Če sem tebe slišal govoriti, potem mislim tebe,« je odgovoril Blaž, obenem pa ga je tudi vprašal kje živi in povodni mož mu je odgovoril, da živi v ribniku. »Čakaj malo, če živiš v ribniku, si po tem takim ti po-po-povodni mož. Ali torej povodni mož je res obstajajo??? Koliko jih je še? Sto? Več?« »O, ne, ne, ne, samo jaz sem še. Nisi mi še zaupal svojega imena.« »Blaž sem. Ojoj, večer se bliža, jaz pa sem ulovil le sedem rib!« »Nič se ne boj. Sam sem jih medtem, ko sva govorila, nalovil že štirideset. Podarim ti jih.« »O, to bo pa preveč.« »Jih boš pa prihranil za naslednje dni,« mu je dejal povodni mož.

Skupaj sta povečerjala in zaspala. Zjutraj sta se odpravila v skrivno votlino povodnega moža. Ta je Blažu pokazal svoje bogastvo. Na kupu zlata pa se je svetila prava zlata ribiška palica. Povodni mož je dejal: »Ker si reven, pa tudi priden in pošten, ti dam zlato ribiško palico in nekaj zlata.« Blaž mu je bil za podarjeno zelo hvaležen: »Hvala ti. Presrečen sem, vendar ne vem, kaj lahko jaz storim zate.« »Nič,« je rekel povodni mož. »Samo moj prijatelj bodi.« »O, seveda. Z največjim veseljem!« je rekel Blaž ter dodal: »Tudi ribnik ti bom redno čistil.«

Tako je z novo palico Blaž ulovil po sto rib in še več v enem dnevu. S prodajo rib je veliko zaslužil in nikoli več ni trpel lakote. Zmeraj se mu je pri delu pridružil tudi povodni mož. Skupaj sta lovila do konca svojih dni in bila kot prijatelja neizmerno srečna.

Hana Holc, 3. A

Nina Urek, Nina Janžekovič, 4. A

PIŠČANČEK V LUPINICI

Nekega dne je kokoš izvalila malega piščančka.

Ko je piščanček slišal mamo, kako je zakokodakala, je tudi sam poizkusil. Nekoč, ko sta spala in se je mama zbudila, se je mama zelo prestrašila, kje je piščanček. Tudi piščanček se je prestrašil, ko ni našel mame. Začel je jokati in klicati: »Kje si, mamica?« Nato se je vreme poboljšalo. Piščanček je videl mamo: »Mamica!«

In potem sta živela lepo naprej.

Alisa Leber, 1. B

MIŠKA PIŠKA

Miška je šla na pot in srečala prijatelja. S prijateljem sta šla v park. Potem miški ni bil všeč hrup, zato sta šla na parkirišče. Tam so vozili avtomobili. Na koncu je odšla s svojo mamico in se poslovila od prijatelja.

Martin Marinkovič Borovnik, 1. B

ZABAVA NA GRADU

Nekoč sta živela kralj in kraljica. Želela sta narediti zabavo. Poslala sta pisma. Vsi so se odzvali povabilu in odlično so se zabavali.

Tia Šarac, 1. B

ŠIVILJA KATJA

Nekoč je živela šivilja, po imenu Katja. Bila je odkrita, prijazna, nežna, ljubezniva. Imela je vse prijatelje te vasi, ki so hodili k njej kupovat majice, hlače, kape, rokavice in druga oblačila. Katja je bila najboljša šivilja na svetu. Bila pa je tudi šivilja Lara, ki ni bila nič kaj podobna Katji. Bila je ljubosumna, ker so ljudje vedno zahajali le k Katji.

Katja je imela tri golobčke, ki jih je imela zelo rada. Iz ljubosumja ji je Lara golobčke nekega dne izpustila iz kletke. Katja je od žalosti padla v šok. Ko so ljudje prišli in pozvonili na Katjina vrata enkrat, dvakrat, trikrat, ni nihče odprl. Ker se to ni še nikoli zgodilo, so vdrli. Med njimi je bil namreč tudi policaj. Katjo so našli ležati na tleh, zato so takoj poklicali reševalce. V bolnišnici so Katji zatem pomagali. Policaj pa je med tem raziskoval, kdo neki ji je to storil. Tako je ugotovil, da ni Katjinih golobčkov. Zaradi Larine previdnosti pa na kletki ni našel nobenih dokazov. Na srečo so našli golobčke in zaradi tega je Katja hitreje ozdravela.

A Lara ni odnehala. Tokrat je Katji ukradla obleke, zaradi česar je Katja spet zbolela.

A tokrat Lara le ni bila tako previdna. Sledi so policaja gnale do močvirja, kjer je našel obleke, nato pa še naravnost k Lari. Za tri mesece je morala v zapor, nato pa še v center, kjer so jo naučili obvladovati jezo. Katja pa je odtlej živela srečno in brezskrbno.

Evelina Palushaj, 4. B

STARO PRAVILO

Predavnimi časi so živeli trije bratje. Prvemu je bilo ime Matjaž, drugi je bil Maks in tretji Janezek.

Nekega dne sta se Matjaž in Janezek prepirala zaradi lego kock. Janezek je bil zelo jezen. Hotel je udariti Matjaža, a ravno v tistem je prišel mimo Maks in je on dobil po nosu. Zaradi tega je padel v vodo in se začel utapljati. Janezek je skočil za njim in ga na srečo rešil. Maks bi se mu lahko za udarce maščeval, a zaradi tega, ker ga je rešil, mu mora biti hvaležen. Spomnil se je starega pravila, ki pravi, da je potrebno rane in bolečine zapisati v pesek, srečo pa vklesati v skalo. Zato je dogodek z udarcem hitro zapisal v pesek. Na skalo pa vklesal: Danes me je Janezek rešil. Ko je mimo prišel Matjaž in ga vprašal, kaj počne, mu je Maks odgovoril, da udarce zapisuje v pesek zato, da jih bo odpihnil veter, v skalo pa je vklesal te besede zato, da bodo tam ostale in se ne bodo nikoli pozabile.

Zaradi tega se bratje niso nikoli več kregali. Nato je počil lonec in naše poučne pravljice je konec.

Enej Stanovnik, 2. b

ZAJČEK ZMAJČEK

Nekoč, predavnimi časi je živel zajček Zmajček.

Bližala se je velika noč. Zajček je bil navdušen: »Juhu, juhu!« Bila je noč in prišel je velikonočni zajček. Skril je čokoladna jajčka. Zajček Zmajček se je zbudil. Videl je velikonočnega zajčka. »Velikonočni zajček je bel in ima rjave oči. Videl sem velikonočnega zajčka. Juhu, juhu! Njam, njam, čokoladna jajčka. Umazan sem. Umit se grem.«

Mark Tavčar, 1. B

ČUDEŽNI SVET

Nekoč, v časih, ko je še nastajal svet, je obstajala nenavadna ladja, po imenu KIM. Nihče ni vedel, zakaj se je tako imenovala.

Ljudje na ladji so potovali eno leto. Na njej je bilo osemsto ljudi, od tega dva

Teja Sabotin, 2. B

Adriana Brumen, 3. B

Amelie Pajnikiher, 3. B

Neja Veit, 6. A

dojenčka. Vsak iz svoje družine. Neko noč pa se je zgodila nesreča. Ladja se je zaletela v goro Valgirt in začela je toniti. Odnoslo jo je pod goro in vsi so potonili skupaj z ladjo.

Prijazne morske živali so plavale in iskale hrane. Pod goro Valgirt so zagledale ladjo Kim. Pogledat so šle, kaj je ta reč. Našle so dva otroka, ki sta bila še živa, vendar v nezavesti. Negovale so ju, dokler nista odprla oči. Takrat so jima dale čarobne mehurčke, da sta lahko živela pod vodo. Iz hrane, ki so jih živali naiskale prej, so jima naredile podmorski smuti, ki so ga imenovala Itams. Z njim sta pridobila moč za rast. Živali so jima celo dodelile imena. Fantek je postal Leonardo, deklica pa Sofija.

Leta so minevala in med odraščanjem sta si urejala dom na potopljeni ladji. Ko sta dopolnila petnajst let, sta se zaljubila. Dom sta že imela, zato sta začela razmišljati tudi o poroki.

Nekega dne sta se zares poročila. Na dogodek sta povabila vse morske živali, ki so jima pomagale pri odraščanju: ribe, delfine, vodne metulje, morske zvezde ter kamne, vodne miši, morske ježe, konje, mušice in muhe, vodne dinozavre ter morske papige.

Takoj, ko sta Leonardo in Sofija izrekla poročni zaobljubi in postala uradno poročena, se je začelo dogajati nekaj nenavadnega, čarobnega. Voda se je obarvala v nešteto barvnih odtenkov in ko se je ponovno zbistрила, so živali lahko ugledale morsko deklico in morskega dečka. Vanju sta se namreč spremenila Sofija in Leonardo. Sedaj je njuno življenje pod vodo postalo veliko lažje. Zgradila sta vodno mesto. Vsaka od živali je dobila svoj lasten dom.

Kmalu po tem so se Sofiji in Leonardu rodili otroci - tri deklice in dva fantka. Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Aha, še nekaj. Ugotovili so, zakaj se je ladja imenovala KIM. To je bila kratica imen treh avtoric te pravljice.

Klara Krasnić, Ivana Šmigoc in Mojca Pulko, 4. B

POTOVANJE MALE ČEBELICE

Nekoč se je izlegla majhna čebelica.

Ni minilo veliko časa, ko jo je premagala radovednost. Zanimalo jo je, kaj se skriva zunaj panja. Radovedno je pokukala iz panja in osupnila nad vsem, kar je videla. Zelena preproga je bila polna cvetlic, ki so se nežno zibale v pomladnem vetriču. Čebelica se ni mogla odločiti, katera ji je najljubša. Vse so bile prelepih barv. Zelo si je želela, da bi poletela in na kakšno sedla. Vendar še nikoli ni letela. Zato jo je bilo zelo strah. Najprej je opazovala druge čebele, kako so to počele one. Končno je zbrala dovolj poguma, da poskusi tudi sama. Prvi poskus ni uspel.

Čebelica je padla na tla. »Au, kako boli!« je zajokala. A želja, srkati cvetni prah, jo je gnala, da poskusi znova. Spet je razprla krila in poletela. »Letiiiiim!« je veselo zavriskala. Končno ji je uspelo prileteti na najlepši cvet. Srečna je srkala cvetni nektar in neskončno uživala.

Žanet Žibrat, 1. A

SLAVEN KROJAČ

Nekoč je živel reven človek. Imel je malo oblek, zato si je želel postati slaven krojač.

Nekega dne je odšel v knjižnico. Tam je našel staro knjigo, več tisoč let staro. Odprl jo je in v njej videl uroke o oblačilih. Odnese jo je domov. Doma je rekel knjigi naj mu polepša obleke. Knjiga mu je željo uresničila in polepšala vse obleke. Hitro jih je odnesel na mestni trg. Ljudem so se oči zableščale, ko so videli toliko lepih oblek. V trenutku so si začeli pomerjati obleke, a nekateri so bili žalostni, ker jim ni bila nobena obleka prav. Ko je to videl reven človek, je takoj odšel domov. Doma je knjigi rekel, naj ga nauči šivati. Reven človek je takoj znal šivati. Odšel je na trg. S seboj je odnesel šivalni pribor in pričel šivati po meri. Od takrat so ljudje pri revnem človeku kupovali veliko narejenih in sešitih oblek.

Vsi v mestu so bili srečni in zadovoljni. Reven človek pa je postal slaven in bogat krojač.

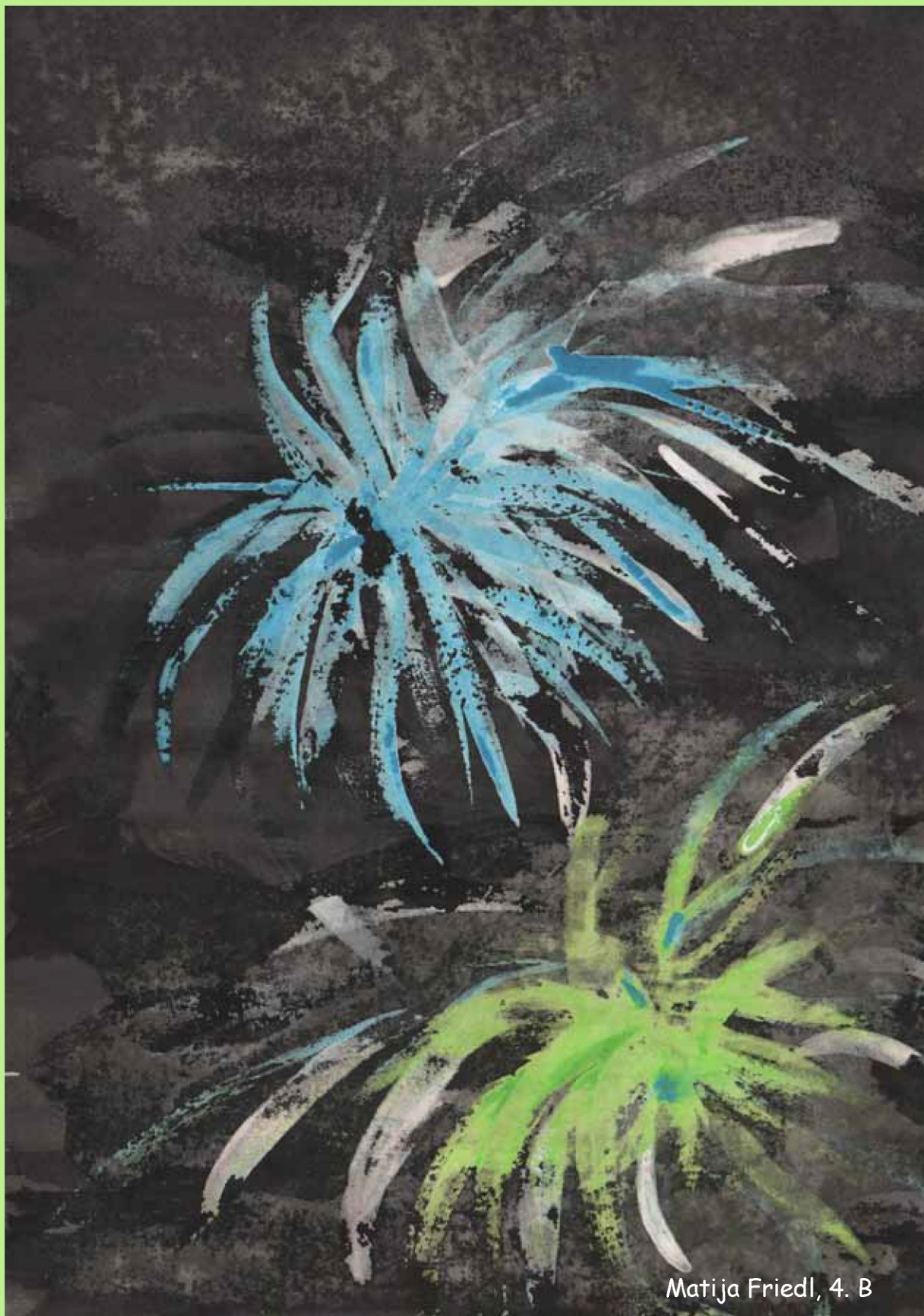
Hana Holc, Lina Horvat, Nika Milošič, 3.a

ČEVLJAR

Nekoč je bil čevljar, ki so ga imeli vsi radi. Bil je priljubljen človek v mestu. Znal je delati z ljudmi in imel jih je rad. Ker je bil najboljši čevljar na svetu, so tudi oni imeli radi njega. Izdeloval je čevlje, ki so si jih ljudje zaželeli. Delo je bilo res težko, a srečen je tisti, ki ga ima, si je govoril.

Nekega dne je prišel v mesto zloben človek po imenu Garterel. Pretvarjal se je, da je revež. Imel je dolge lase, raztrgano obleko in strašen obraz. Iskal je čevljarja in spraševal po njem. Bil je tako strašen, da so se ga ljudje bali in ga niso spustili naprej. Čevljarja je iskal, da bi še njega spreobrn timer. Ko so ljudje to izvedeli, so takoj opozorili prijatelja. Čevljar pa je vedel, kaj storiti. Uporabil je čarovnijo čevljev in čevlji so Garterela napodili nazaj v zlobno mesto.

Evelina Palushaj, 4. b

Matija Friedl, 4. B

Nastja Glavica, 9. A

Sara Gregorec, 9. A

SPREMENIL SEM SE V ...

Deček Tjaž je živel v stanovanjski hiši. Nekega dne mu je teta skuhala sedem jajc. Ko jih je pojedel, so mu pričele rasti ušesa in dlake. Spremenil se je v zajca.

Veliko je skakal in zato je v stanovanju naredil veliko škode. Teta je bila zelo žalostna in ni vedela kaj naj naredi. Tjaž ji je rekel, da mu mora izpolniti tri želje. Najprej mu mora narediti gnezdo, nato pa mora pobarvati tri jajca. Nazadnje ga mora dati v gnezdo. Ko je teta izpolnila vse tri želje, se je spremenil nazaj v dečka Tjaža.

Teta je bila vesela in zadovoljna in Tjažu ni kuhala več toliko jajc.

Tjaž Intihar, 3.a

SPREMENILA SEM SE V

Deklica Stina je živel v hiši. Zelo rada je imela sir. Vsak dan je pojedla sedem rezin sira.

Dedek in babica sta jo imela zelo rada, najraje pa jo je imela mama. Vsak dan ji je govorila, naj ne je toliko sira, ker se bo spremenila v miš. Ker ji Stina ni verjela, se je res spremenila v miš. Zlezla je v vsako luknjico, ki jo je videla. Mama je bila vsa prestrašena in ni vedela, kako naj ji pomaga. Začarana Stina ji je zacvilila, naj jo trikrat poboža. Mama jo je trikrat pobožala in miška se je spremenila v Stino.

Tako sta srečno živeli do konca svojih dni in Stina ni več jedla toliko sira.

Stina Lah, 3.a

PTUJSKI ZMAJ JANEZ VELIKI

Nekoč je živel mogočen kralj po imenu Brane. Imel je čudovito hčerko Julijo. Živel sta skupaj s služabniki na prečudovitem ptujskem gradu.

V tem pravljичnem mestu Ptuj pa je na žalost živel tudi hudobna čarovnica Črnočarka, ki je obvladala črno magijo. V mestu so jo poznali kot Janjo, ki je delala pri čevljarju kot pomočnica.

Na drugem koncu mesta je živel mladi princ Julijan, ki je hotel prositi princeso Julijo za roko. Vendar ga je čarovnica Črnočarka nekoč, ko je na popravilo prinesel svoje čevlje, začarala v strašnega zmaja Janeza Velikega in ga zaklela v urok, da bo zmaj tako dolgo dokler ga princesa Julija ne poljubi. Le tako ga lahko odreši uroka. Vendar ta pot do princesinega poljuba ni bila tako enostavna kajti takoj, ko je kralj slišal, da po mestu hodi, leta in bruha ogenj strašni zmaj, dal princeso zapreti v grajski stolp. Kralj se je zelo bal za princeso, saj ni vedel, da je zmaj ta mladi

gospodič, ki ga je hotel prositi za roko njegove ljubke princese.

Zmaj je devet noči in devet belih dni letal okrog grajskega stolpa. Na vsak način je hotel videti svojo princeso, zato se je na vso moč zaletel v masivna lesena vrata grajskega stolpa, a se niso vdala. Poskusil je še enkrat. »BAAAAAM« pa so padla vrata grajskega stolpa. Princesa je strašansko zakričala. Zmaj jo je zgrabil z močnimi šapami in jo poljubil. V istem trenutku se je spremenil nazaj v mladeniča in jo takoj zasnubil. Julija ga je seveda sprejela in mu rekla »Da!«

Že čez dva dni je bila na prečudovitem ptujskem gradu poroka in živela sta srečno do konca svojih dni.

Anej Podgorelec, 6. B

ČEVLJAR

Nekoč je živel skromen, a pošten čevljar Janez.

Nekega dne je v pekarni nek otrok vzel štruco in zbežal. Pek je tekel za njim, a ga ni ulovil. Otroka je ustavil čevljar Janez, ki je ravno v tistem času prišel mimo. Janez je vrnil štruco peku, otroku pa dal denar, da kupi hrano sebi in družini. Nato je odšel še po usnje, da bo zjutraj naredil iz njega par čevljev. Zvečer je usnje pustil na mizi. Zjutraj se je zbudil in je na mizi opazil čisto nov par usnjenih čevljev in to iz usnja, ki ga je zvečer pustil na mizi. Tisto noč je Janez ostal buden in se skril za omaro. Čez nekaj časa se je na mizi pojavilo pet majhnih škratov, ki so takoj pričeli s čevljarskimi deli. Janez jih je vprašal, kaj vendarle počnejo na Ptuj in kako to, da so izbrali ravno njegovo delavnico. Odgovorili so mu, da so se odločili za Ptuj zato, ker je to najlepše mesto v Slovenijo, njega pa zato, ker je tako pošten in dober mož, ki vsakemu pomaga. Ko so škratje končali z delom, so izginili, a so se vsako noč ponovno vračali. Ker je bil Janez tako uspešen, ga je kralj kasneje prosil, da postane kraljevi čevljar.

Janez je seveda sprejel prošnjo in postal kraljevi čevljar, tudi ob pomoči svojih prijateljev škratov. Živel je srečno življenje, brez pomanjkanja, do konca svojih dni (razen, če seveda ni nesmrten).

Anej Mori, 6. B

THE LONELY MAN (A short story)

Everything was a blur to him. He remembered nothing about himself even if he tried, it just made his head hurt. It is almost as if he never existed in the first place. Either way, he should continue with his life. But was his life truly worth living? He knew nobody - not his family, nor did he know anyone that he

Katja Vučkovič Zinrajh, 9. A

could call a friend. The only thing he had was this office, he was sitting in right now, and which was an absolute mess. Papers were scattered throughout it, the wallpapers were torn off the walls. It's almost as if this place was his prison. He could move freely in it, yet he couldn't leave. It would make anyone go insane if they were in his shoes. Or that is what he thought. He started to observe the sky through his window. It was peaceful, to say at least. Better than drinking alcohol, that's for sure. He turned away from the window and his office, that he called home, was back in his view.

'But for how long?' he thought to himself.

Not for long. He quickly took notice of two people. They appeared to be a man and a woman. Both of them wore nearly identical clothes and had bright red hair. And something was eerily strange about them. Something that one just couldn't put their finger on.

They started to speak some nonsense, 'The cycle shall repeat, again. With or without you.'

It didn't make any sense, that's for sure. But why were they so familiar to him? Had he met them once already? A very long time ago? Suddenly, a strange doorway appeared in the wall. It wasn't exactly a door. More like a portal to somewhere else. Was this just a dream or a nightmare? Yet, he hadn't felt more alive in his life as he did now. He knew that this was something important. But why?

The strangers spoke again, 'Every possible outcome shall, once again, be decided. The string of the multiverse is being pulled like a rope. But every choice is already there. Will, was, is. Everything is already there, but the choices are for you to decide.'

The man started to think what they were talking about. It didn't make sense to him. Even if he thought his head couldn't get a definitive answer. He took a step towards the portal. As soon as he was through, he collapsed on the terrain. The only thing he saw was a lighthouse in the distance.

'Where am I?' was the last thing he said to himself.

Then, he couldn't speak anymore. His mind was scattered. He saw the twins, yet again. This time, in yellow raincoats. They cautiously approached him.

The woman asked the man, 'Do you think he will manage to survive the entry to this universe?'

The man answered, 'He will be fine. You can trust me. After all, I have survived it too, haven't I?'

The woman replied, 'I suppose that is correct.'

The man then said, 'His memories will be replaced by new ones. He will start to put together his own story.'

Daša Stanka Mogu, 7. A

The woman looked at him and said, 'I suggest we carry him to the boat quickly, before this entire thought experiment collapses in itself.'

The man simply said, 'It shouldn't. After all, we are doing this for the 110th time. I wonder if he will succeed this time around. I hope so.'

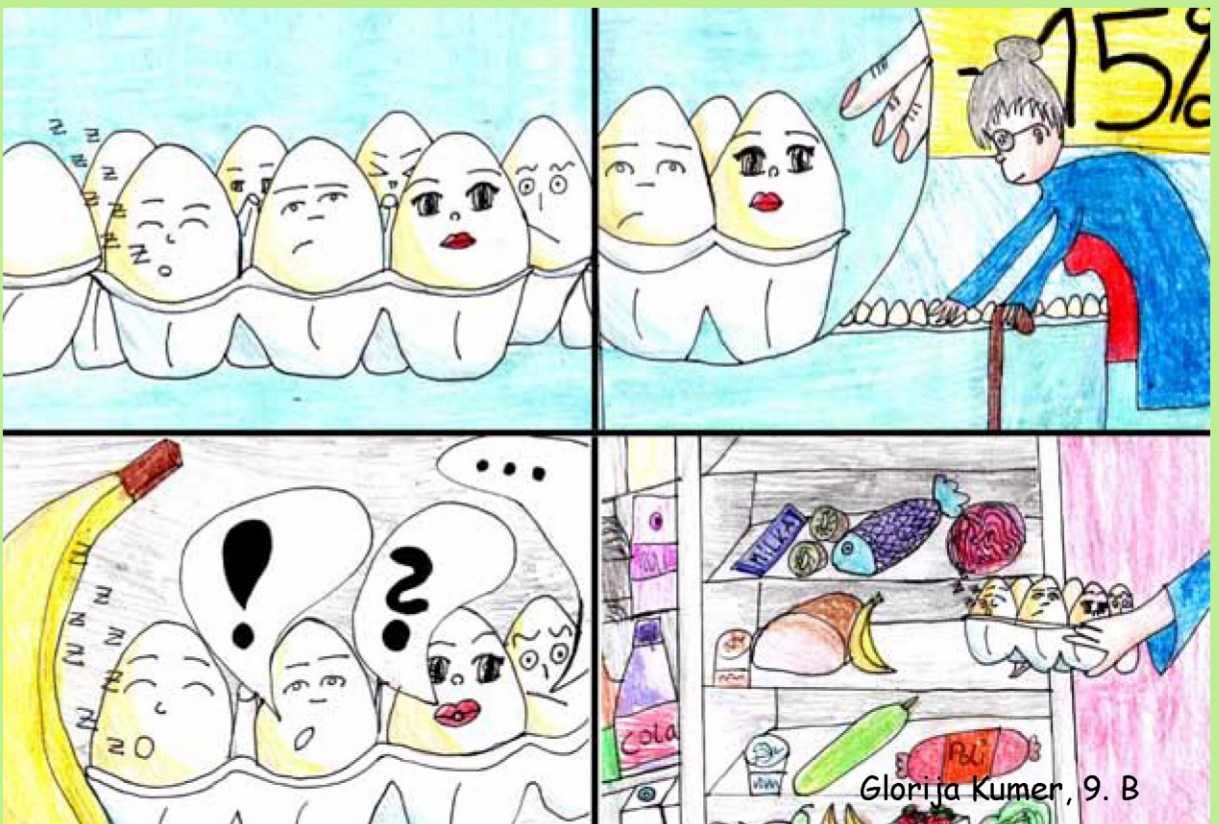
The couple started rowing towards the lighthouse. Will this be a success or not? It is not known.

Niko Kaučevič, 8. a

6 LITTLE EGGS

Once upon a time, there lived six eggs. They had no names and no personalities. They were in an egg carton in a store in Slovenia. Then, one day, an elderly woman went into the store, bought the very same carton and placed it in the trunk of her car. Then she drove to her house. The eggs didn't mind being put into another home, since they didn't have any feelings. The woman placed the eggs on the table. Then three little children came to the kitchen from upstairs. They were her grandchildren - Edi, Gregor and Goran. They were all very playful and enjoyed spending time with their grandmother, since their father died due to an illness and their mother left after she had told their grandmother, that she would go on a business trip and that she would return after six months. Well, she never did. The children

were very young, so this didn't affect them very much; however, they were curious about their parents, so they asked a lot of questions. Their grandmother didn't like answering them, because she didn't want their grandchildren to think, that their mother had abandoned them. Eight years passed and the children didn't question anymore. They had a habit of taking everyday food or objects and pretending that they were alive. That's quite normal for children their age, but most children have "isolated thoughts", meaning that their imagination is only in their head, whereas Edi, Goran and Gregor shared their thoughts telepathically. So, if one child had a funny thought, the other two boys would laugh as well, without the first boy telling them anything. One day, the grandmother told the kids, that she was going to sleep and that they shouldn't touch any of the food in the kitchen. Grandmother went to sleep, and so did the children, but Goran couldn't sleep because he was bitten by a mosquito. He was also thirsty, so he went into the kitchen to have some apple juice. He opened the refrigerator door and noticed six eggs at the bottom. Suddenly, the eggs started talking. Goran was surprised, but not scared. He found the eggs amusing. He watched the eggs arguing about various things, such as politics, weather and other things he coincidentally heard on TV the day before. They didn't notice him, so Goran took the apple juice, drank the entire bottle and went to sleep. The next day, early in the morning, he told his brothers about the eggs, so they went to the kitchen together, opened the refrigerator and saw the exact same thing. They rushed to their grandmother's bedroom and woke her up. They

told her all about the eggs. She was still half-asleep and she told them they were ridiculous and they should go back to sleep and that she would prepare breakfast for them later. Their grandmother was a master chef twenty years ago and she could prepare the best dishes back then and she could still do it now. She cooked for her grandchildren and they really enjoyed her food, so they weren't surprised when she started making breakfast. The kids came to the kitchen to see their grandmother taking the eggs and trying to crack them. The children rushed to her and told her that the eggs were alive, only that she couldn't hear them. Their grandmother started laughing and said, 'You boys have great imagination. Your mother would have been proud of you.' After that, there was a knock on the door. Edi opened the door and saw a blonde woman in moderate clothes. She said to her son, 'I apologize for being late. Anyway, what's for breakfast, son?'

Sven Kokol Vuksanović, 8. a

CARPENTER'S DAUGHTER

Once upon a time, there lived a beautiful girl named Iris. In Woodland, she was known as the carpenter's daughter. Everybody knew and loved her including the evil Fairy who lived on the top of the tallest mountain in Woodland. One day, when the carpenter was away, the Fairy came to the house, where Iris and her father lived, to talk to Iris.

'Hello there, Iris,' said the Fairy.

'Hello, Fairy. What brings you here?' said Iris.

'I have come to ask you a question,' said the Fairy.

'What do you want?' asked Iris.

'Would you marry my son if I told you that your father's business would die, if you didn't?' said the Fairy.

Iris was confused and she didn't know what to say, so she asked, 'Why are you doing this?'

The fairy smiled, 'It is for my son. I want him to marry a girl like you - so kind and so sweet.'

Iris said, 'Can you come back later, so I can talk to my father?'

'Sure. I will,' the Fairy said.

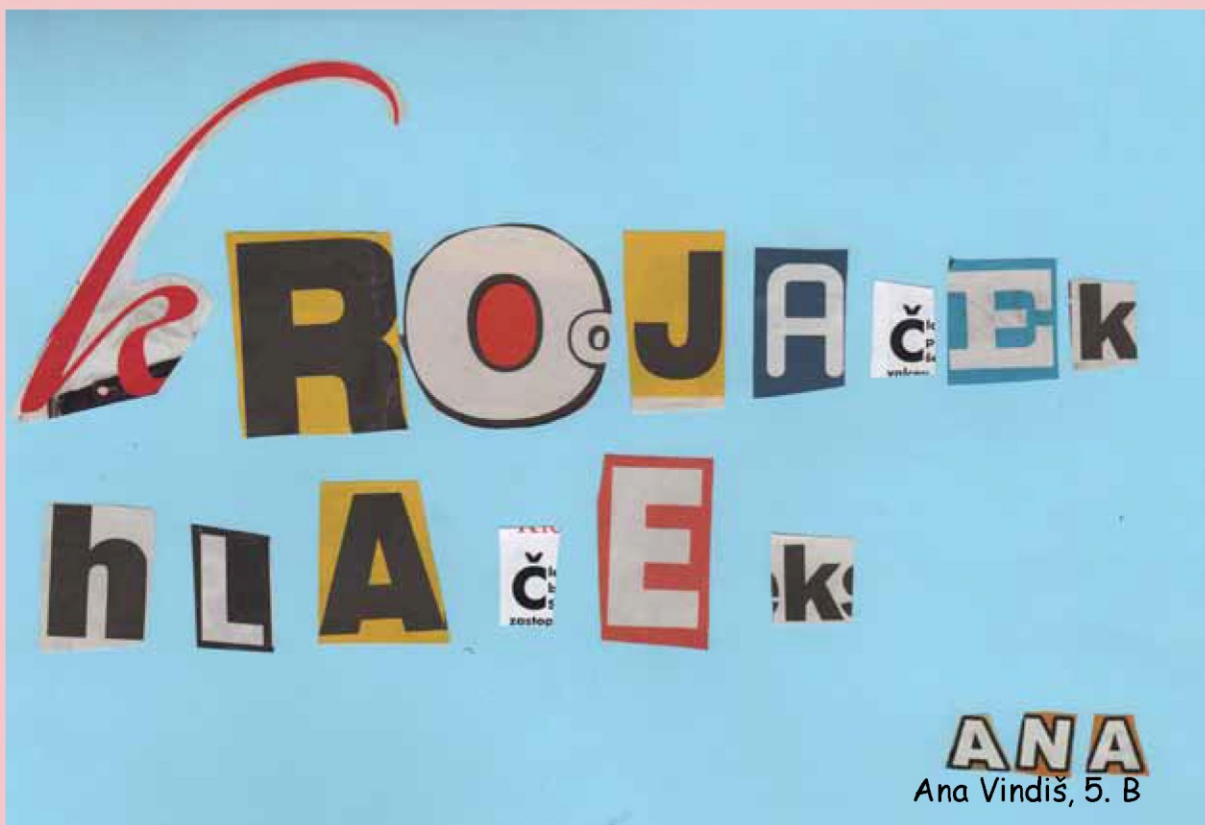
Iris started crying, because she didn't know what to do. After many hours, Iris' father came home.

'What's the matter, Iris?' he asked.

Iris explained everything to her father. Then the evil Fairy came back and star-

Nika Fridauer, 6. A

ted arguing with Iris' father.

'Iris is coming with me!' the fairy shouted.

She took Iris and they left. Iris' father started crying. Soon, Iris and the Fairy came to the Fairy's mansion and Iris met the Fairy's son.

She cried, 'Please, let me gooooo!'

'Never!!!!' the Fairy yelled and took Iris to the dungeons where she would remain until the wedding.

Iris would cry and cry all day, she wouldn't sleep nor eat. Every day she would hope her dad would come and save her, but no one knew where the fairy lived. Days passed and in two weeks Iris' life would be ruined. One night, Iris decided to escape the danger, the mansion and this part of Woodland forever. She prepared a plan to escape. When she was brought dinner, she attacked the guard and knocked him out. She ran up the stairs where the fairy was waiting.

'You shouldn't have done that! You will never escape!' screamed the Fairy.

'That's what you think!' said Iris and grabbed a weapon and started fighting the Fairy.

Then Iris threw her weapon at the Fairy, who yelled, 'Get her, Lucas!'

The Fairy then disappeared into the thin air and was never seen again. But then, Lucas, the Fairy's son, came. Iris, still full of rage, defeated Lucas as well. She then went out of the mansion, jumped on a horse and rode home. When Iris' dad saw her, he was so happy he started crying. Iris jumped off the horse, ran to her dad and hugged him.

'I'm so glad you are at home Iris,' said her dad.

'Me, too, dad. Me, too.'

And that's how the story of the carpenter's daughter ends.

Rebeka Levačič Borovnik, Neža Stankovič, 7. b

THE LONELY FARMER

Once upon a time, there lived a farmer. He was very lonely. He had no friends and no family, so he strongly wished he had a wife and children. One day his wish came true. A fairy had heard his wish, so she gave him a wife, who was extremely beautiful. She married the farmer and he wasn't lonely anymore. The farmer had a very tough life, he had to plough the land and plant the crops. He worked from dawn to dusk. But then, one day, the devil appeared. He came from the bottom of hell, because he fell in love with the farmer's beautiful wife. When the farmer was planting his crops, the devil sneaked into his house, while his wife

Viktorija Svenšek, 6. A

was cooking. He kidnapped the farmer's wife and took her to hell, where she had to divorce the farmer and marry the devil. The farmer couldn't stop crying. He was lonely again. He wished that his wife would come back to him. The fairy heard his wish, but there was nothing she could do. The devil had cast a spell on his wife and all the fairy could do was to tell the farmer where his wife was.

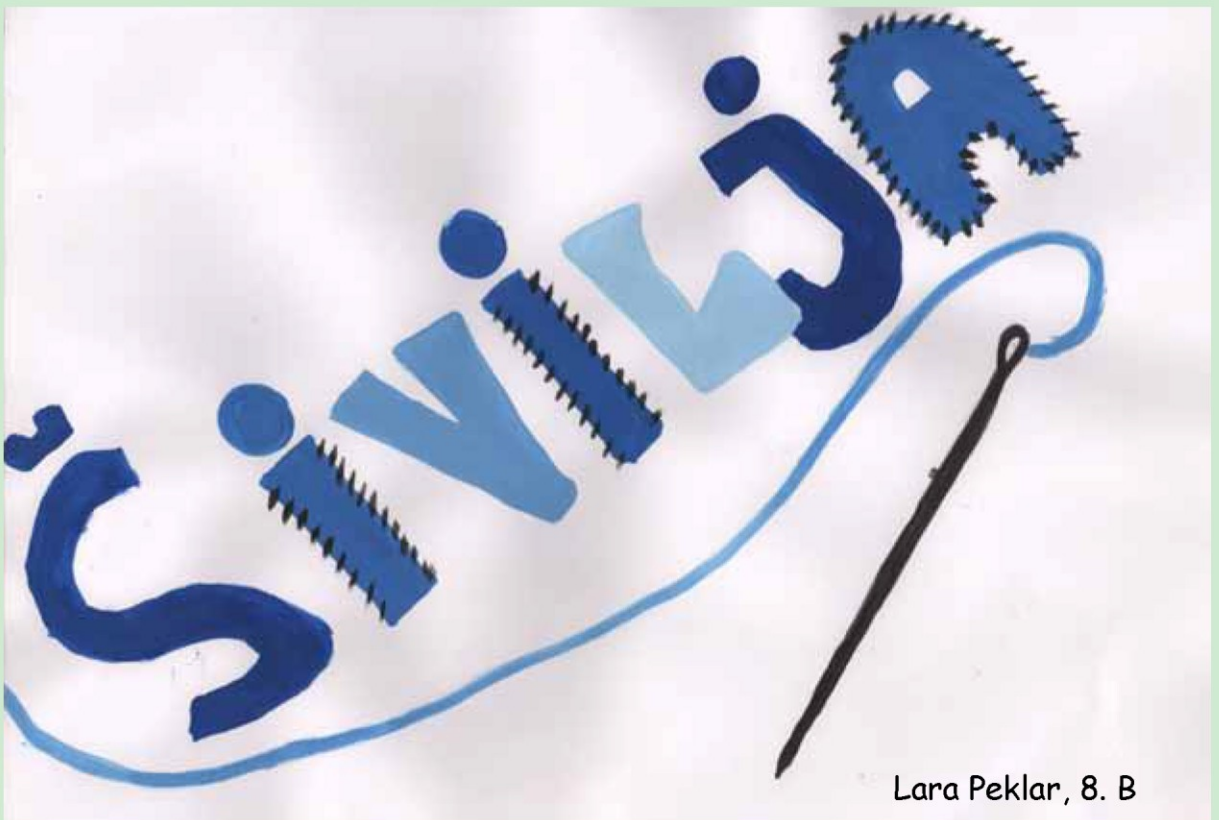
'She's in hell,' said the fairy. The farmer asked her how to get there.

'I will take you there,' she told him. She took him to hell, where he looked for his wife for hours until he finally found her. She was locked in a cage, which was hanging over the fire of hell and slowly dropping her to her death. The farmer jumped on the cage, took his wife into his arms and helped her to safety. But then the devil appeared in front of them.

'Going somewhere?' he asked. 'We had such a nice time here.'

But then the fairy threw a magic blade to the farmer. He took the blade and killed the devil with it. The fairy then showed them the way out of hell and they went back to their farm where they lived happily ever after.

Veton Veliu, 7. A

Lara Peklar, 8. B

Sara Gregorec, 9. A

Ivana Šmigoc, Klara Krasnič, 4. B

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Ravnateljica:

Odgovorna urednica:

Mentorji likovnih izdelkov:

Grafično oblikovanje:

Izdala:

Helena Ocvirk

Alenka Kandrič

Leonida Kralj in
učiteljice 1. VIO

Peter Majcen

OŠ Olge Meglič Ptuj

Maj, 2014